

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

သဏ္ဍာန်ရွှေစည်
အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

သစ္စာရွှေစည် အရှင်ဥတ္တမ

.....
သို့

.....
၏

အမှတ်တရ မေ့ဒါန

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

၈ ၈ ၈

ထုတ်ဝေသည့် ခုနှစ်	၂၀၁၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
ထုတ်ဝေသည့် အကြိမ်	ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေ	၁၀၀၀၀
ထုတ်ဝေသူ	ဦးသန့်ဇော်ဦး (၀၁၂၉၆) ဓမ္မအလင်းအိမ်စာပေ
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်	ဒေါ်အေးအေးကြူ (၀၀၃၉၈) မိုးဝင်းပုံနှိပ်တိုက်
	အမှတ်(၂၂) ၊ သိမ်ကြီးလမ်း ကြည့်မြင်တိုင်။
စီစဉ်သူ	စိုးသူရ (ဝိမုတ္တိ)
စာအုပ်ချုပ်	စိန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

သစ္စာရွှေစည် အရှင်ဥတ္တမ

နေ့ရက် ၂၃-၄-၂၀၁၉

အချိန် နံနက် ၉-နာရီခန့်

နေရာ သစ္စာရွှေစည်ကျောင်းတိုက်
ရွှေမင်းဝံရပ်၊ စစ်ကိုင်းမြို့။

‘ဒကာကြီးတို့ ဘယ်ကလာကြတာတုန်း’

‘တပည့်တော်တို့ မန္တလေးနားက ()

ရွာကပါဘုရား။ ပဲအိပ်လေးနဲ့ သင်္ကန်းခြင်းလေး လှူ
ချင်လို့ပါဘုရား’

‘ဒကာကြီးတို့ကို မြင်ဖူးသလိုပဲ’

၂

သစ္စာရွှေစည် အရှင်ဥတ္တမ

‘တစ်နှစ်တစ်ခါ လာလာကန်တော့တာ ငါး
ခေါက်လောက် ရှိပါပြီဘုရား။ ဒီတစ်ခေါက်တော့
လျှောက်စရာလေး ရှိလို့ပါဘုရား’

‘လျှောက်ပါ’

‘သင်္ကြန်အကျနေ့က တပည့်တော်သားလေး
ရေနှစ်ပြီး ဆုံးသွားလို့ပါဘုရား’

‘ဪ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ ဘယ်အရွယ်လဲ’

‘၁၃နှစ်ပါဘုရား။ အခု ဒီသင်္ကန်းလေး လှူပြီး
သားလေးကို အမျှပေးဝေချင်လို့ပါဘုရား’

‘ဪ အလွန်ဆိုးတဲ့ လောကဓံကြီးပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား၊ အူတွေ ပြတ်မတတ်
ခံစားရပါတယ်ဘုရား။ ဘယ်အပူနဲ့မှ မတူပါဘူး
ဘုရား။ တပည့်တော် ဒကာမဆိုရင် သေများ သေ
သွားမလားတောင် ထင်ရတယ်ဘုရား။ အလွန်ကြီးတဲ့
ဒုက္ခပါဘုရား။ ဆရာတော့် တရားတွေနဲ့ပဲ သက်သာ
ရာ ရှာနေရပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော် ဆရာတော့်

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

တရားအပိုင်နှစ်ရာပါတဲ့ ကင်လေးရှိပါတယ်။ တစ်
ရက်ကို တစ်ပိုင်နှစ်ပိုင် အမြဲနာဖြစ်ပါတယ်။ ခုလည်း
ဖြေတတ်ဖို့ နေတတ်ဖို့ ဆရာတော်ဆီက ဘယ်လိုစ
ကားမျိုးများ ကြားရမလဲဆိုပြီး အားကိုးတကြီး လာ
ခဲ့တာပါဘုရား’

‘အင်း ဟုတ်တာပေါ့။ ရောဂါဖြစ်ရင်တော့
ဆေးကုဖို့ ကြိုးစားရမှာပဲ။ ဦးဇင်းတို့လည်း ကိုယ်
သိသလောက်လေးတော့ ပြောရမှာပေါ့။ နေပါဦး၊
ကလေးက ဘယ်နားလေးမှာ ရေနစ်တာလဲ’

‘ရွာနားက ချောင်းထဲမှာပဲ သားလေးက
နစ်ပြီး ဆုံးတာပါဘုရား။ တပည့်တော်က ကံကို
မကောင်းပါဘူးဘုရား။ တပည့်တော် ဇာတိက မြင်း
ခြံနဲ့ နွားထိုးကြားက စင်္ကြာတောင်နားက ()ရွာ
ကပါဘုရား။ အမေက တပည့်တော် ဆယ့်နှစ်နှစ်
သားမှာ ဆုံးပါတယ်ဘုရား။ အမေဆုံးတော့ သုံး
ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အဖေက ရှိတဲ့ပစ္စည်း

ကုန်ပါစေ။ အမေ့အသက်ကိုဘဲ ရအောင်ယူမယ် ဆိုပြီးတော့ ဆေးကုတာ ပစ္စည်းတွေလည်းကုန်တယ်။ အမေလည်း ဆုံးတယ်။

အမေဆုံးတော့ အဖေက ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တော့ဘူး။ အရက်ပဲ သောက်နေတော့တာဘုရား။ အထိန်းမရှိတော့ ဗရမ်းဗတာ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ပြီး နေချင်သလိုပဲ နေနေတော့တာဘုရား။ တပည့်တော်တို့ မောင်နှစ်မသုံးယောက်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။

တပည့်တော်က အကြီးဆုံးဆိုတော့ အရာရာ ခေါင်းဆောင်ရတယ်။ နောက်တော့ အဖေက တဖြည်းဖြည်း ဆိုးဆိုးလာတော့ အတူတူမနေနိုင်ကြတော့လို့ တပည့်တော်က မတ္တရာနယ် အခု () ရွာကို ရောက်သွားတယ်။ အဲ့ဒီမှာ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ ညီလေးနဲ့ ညီမလေးလည်း တစ်နေရာစီ ရောက်သွားကြတယ်ဘုရား။ အခု အဖေက နောက်

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

အိမ်ထောင်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်ဘုရား။
 အခုချိန်မှာတော့ အဖေက အဖေပဲဆိုပြီး တပည့်
 တော်တို့က တာဝန်ကျေပါတယ်ဘုရား။ အမေဆုံး
 တုန်းက တပည့်တော်အသက်က ဆယ့်နှစ်နှစ်ပါ ဘု
 ရား။ အမေကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အလူးအလဲ ခံရပါတယ်
 ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ အခု သားဆုံးသွားတာလောက် မပူ
 ဘူးဘုရား’

‘အင်း အဲဒါဟုတ်မယ်။ ဦးဇင်းမှာ အဖေညီ
 ဦးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့မှာ သားသမီး တစ်
 ကျိပ် ဆယ့်နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သား ရှစ်ယောက်
 သမီး လေးယောက်။ အကြီးဆုံးသားက ကိုသိန်းဝင်း
 တဲ့။ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်မှာ မိုးကုတ်ကို
 အလုပ်သွားလုပ်ရင်းနဲ့ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတယ်။
 သူက အလွန်ခင်စရာကောင်းတယ်။ အဲဒီတုန်းက
 ဦးဇင်းက ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ ကိုရင်ကြီး ဘဝပေါ့’

‘အဲဒီသား ဆုံးတော့ ဦးလေးကြီးက မနေ

သစ္စာရွှေစည် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ

တတ်ဘူး။ သက်သာမှုရအောင်ဆိုပြီးတော့ ဦးဇင်း
တို့က သူ့ကို ကျောင်းခေါ်ထားကြတာ။ အဲဒါ ညညဆို
တစ်ခါတလေ တံခါးပေါက်ကို ထထဖွင့်တာ။ ဦးလေး
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့-’

‘ဟိုကောင်ပေါ့၊ သိန်းဝင်းလေ။ လာလာခေါ်
နေတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီလောက်ထိ စိတ်ထဲစွဲပြီး
သောကမီး တောက်နေတာ။ သူ့ကြည့်ရတာ အလွန်
စိတ်ဆင်းရဲရတယ်။ အဲဒါ သူက စကားတစ်ခွန်းပြော
တယ်’

‘ဦးဇင်းရယ်၊ အဖေအမေ သေတာ ကြုံခဲ့
ရတယ်။ စိတ်ဆင်းရဲပါတယ်၊ အတော့်ကို ဆင်းရဲပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက် ဆင်းရဲဆင်းရဲ သား
သေတာလောက်တော့ မဆင်းရဲဘူးတဲ့။ အဲဒီတုန်းက
ဦးဇင်း တွေးမိတယ်’

‘ဦးလေးက ဘာမှားခဲ့လို့ အဲလိုဒုက္ခခံရတာ
လဲ။ ဦးလေး မှားခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း သားရှိခဲ့တာ

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

အမှားလား။ သားရှိတာလဲ မယားရှိခဲ့လို့ဆိုတော့
 မယားရှိခဲ့တာ အမှားလား။ လူ့ဘဝမှာ ပူစရာအ
 ကြောင်းတွေက များလှပါလား။ ကျန်းမာရေး ကောင်း
 တယ်၊ စီးပွားရေး အဆင်ပြေတယ်၊ အစစအရာရာ
 ပြည့်စုံတယ်ဆိုရင်တောင် ဒီသံယောဇဉ်တွေကြောင့်
 ဖြစ်ရတဲ့ အပူတွေက ကြောက်စရာကြီးပါလားလို့
 တွေးရင်းနဲ့ အဲ့ဒီအပူတွေမရှိတဲ့ ရဟန်းဘဝက အေး
 ချမ်းလှပါလားလို့ တွေးခဲ့ဖူးတယ်။

အဓိကပြောချင်တာက မိဘသေတာက
 သားသမီးသေတာလောက် မပူဘူးဆိုတဲ့ စကားပါ။
 ဟုတ်မှာပဲ။ ဦးဇင်းတွေးကြည့်တယ်။ မိဘဆိုတာ
 ကိုယ့်ဟာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကသာ မိဘရဲ့ဟာ။ သား
 သမီးဆိုတာက ကိုယ့်ဟာ။ ဘယ်တူမလဲ’

‘တင်ပါဘုရား၊ အခုလည်း ပူလွန်းလို့ အေးရာ
 အေးကြောင်း စကားလေး ကြားရမလားလို့ လာတာ
 ပါဘုရား’

သစ္စာရွှေစည် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌမ

‘အင်း၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်။ အေးရာအေးကြောင်းစကား ကြားရဖို့ဆိုတာ တကယ်လိုအပ်တယ်။ လူ့အချင်းချင်းကတော့ အေးရာအေးကြောင်းစကားက မပြောတတ်ကြတာပဲ များတယ်။ ဒါကြောင့် ကြားရဖို့မလွယ်ဘူး။ မီးလောင်ရာလေပင့်၊ ပူရာပူကြောင်းစကားတွေပဲ ကြားရဖို့များမယ်။ အခု သောကဖြစ်စရာအကြောင်းက ပေါ်လာပြီဆိုတော့ သောကကလည်း ဖြစ်လာပြီပေါ့။ အဲဒီသောကကို နည်းမှန်လမ်းမှန် မတွန်းလှန်ဘဲနဲ့ ငြိမ်ခံနေမယ်ဆိုရင် တော်တော်နဲ့ သောကက ပျောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို အတွေးမှန် အမြင်မှန် (ယောနိသော မနသိကာရ) နဲ့ ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်ရလိမ့်မယ်။

အဲဒီ အတွေးမှန်အမြင်မှန် ဆိုတာကလည်း စကားကောင်းကို မကြားရဘဲနဲ့ စာကောင်းကို မဖတ်ရဘဲနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် အခု ဦးဇင်းပြောမယ့် စကားတွေကို အသေချာနားထောင်။ အတွေးမှန် အ

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

မြင်မှန်ရှိဖို့ ဘက်စုံထောင့်စုံကနေ အမှန်အတိုင်းမြင်
တတ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ တွေးတတ်ရမယ်၊ ကြံ
တတ်ရမယ်၊ စဉ်းစားတတ်ရမယ်၊ ဆင်ခြင်တတ်ရမယ်။
အမြင်မှန်များစွာတွေ့ထဲက တစ်ခုပြောကြည့်မယ်’

“ဖြစ်လာတဲ့ အရာတွေအားလုံး ဘာတစ်ခုမှ
မတည်မြဲဘူးဆိုတာ မြင်တတ်ရမယ်။ ဆိုပါစို့။ လက်
တွေ့ပြောမယ်နော်။ အခု ဒကာကြီးသားလေး ရေ
နစ်လို့ ဆုံးသွားတော့ သောကတွေ အကြီးအကျယ်
ဖြစ်တယ်။ ဖြစ်တာနော်။ သောကဆိုတာ ဖြစ်လာတဲ့
တရား။ အဖြစ်တရား။ သား ရေမနစ်ခင်က အဲဒီ
သောက ရှိလား၊ မရှိဘူး။ အသစ်ဖြစ်လာတဲ့ သဘော
တရားလေး။ အဲဒီတုန်းက သောက အခုရှိသေးသ
လား။ မရှိတော့ဘူး။ အခုလည်း သောက ကတော့
တွေးမိတိုင်း ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက
သောကတော့ မဟုတ်ဘူး။

အခုသောက က အခု သားအကြောင်းကို

တွေးလိုက်လို့ အခုဖြစ်လာတဲ့ သောက အသစ်။ မြင်
 အောင်ကြည့်နော်။ အခု ဖြစ်လာတဲ့ အဲဒီသောက
 အသစ်ရော အမြဲတည်နေသလား။ ဘယ်တည်မ
 တုန်း။ ဒီပြင် မြင်တာတွေ ကြားတာတွေ စားတာ
 သောက်တာ တွေးတာကြံတာတွေ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်
 အဲဒီသောက မရှိဘူး။ သားအကြောင်း တွေးမိမှပဲ
 အသစ်အသစ် ဖြစ်ဖြစ်လာတာ၊ ဖြစ်ပြီးတော့လည်း
 မရှိတော့ပါဘူး။

ဒီလိုပါပဲ။ ဒီပြင် မြင်မှု ကြားမှု သဘာဝ တရား
 မျိုးစုံဟာ ဖြစ်စရာအကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့
 မရှိတော့ဘူး။ အကြောင်းတရားတွေကြောင့် အလွန် မြန်
 မြန်ဆန်ဆန် ထပ်ထပ်ထပ်ထပ် ဖြစ်နေကြတာ။ ဖြစ်ပြီး
 တော့လည်း မရှိတော့ပြန်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဖြစ်လိုက် မရှိလိုက်နဲ့
 သွားနေတာ။

သောကဆိုတာလည်း အဲဒီဖြစ်နေတဲ့ သဘာ
 ဝတရားများစွာထဲက ဖြစ်ခြင်းတရားလေးတစ်မျိုးပဲ။

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

သူလည်းဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ မရှိတော့ဘူး။ ထပ်ဖြစ်
တယ်။ ပြီးတော့ မရှိတော့ဘူး။ ဘာလို့ ထပ်ဖြစ်လဲ။
သားအကြောင်းကို ထပ်ထပ်ထပ်ထပ် တွေးနေလို့ ဖြစ်
နေတာ။ မြင်အောင်ကြည့်။ ပိုပြီး ရှင်းအောင်ပြော
မယ်နော်။ သားလေး ဆုံးခါစက ဖြစ်တဲ့သောကနဲ့
အခုတွေးမိလို့ ဖြစ်တဲ့သောကက တူသလား’

‘မတူပါဘုရား’

‘ဘယ်လို မတူတာတုန်း’

‘ဖြစ်ကာစက အကြီးအကျယ် နေမရထိုင်မရ
ပူပါတယ်ဘုရား။ အခုဟာက အဲလောက်မဆိုးတော့
ပါဘုရား။ နေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွားပါပြီဘုရား။

‘ဟုတ်တယ် အဲဒီတုန်းကနဲ့ အခု မတူသလို
အခုနဲ့ နောင်မှာလည်း တူမှာမဟုတ်ဘူး။ နောင် ကာ
လကြာလာတဲ့အခါမှာ သောကမပါတဲ့ ပုံမှန်စိတ်နဲ့
တောင် သားအကြောင်းကို ပြောနိုင်ဆိုနိုင်တဲ့အချိန်ကို
ရောက်လာဦးမယ်’

‘ဟို ရေနှွေးအိုးကို ကြည့်။ အဲဒီ ရေနှွေးအိုးထဲ
 ကို စောစောက ဦးဇင်း ရေနှွေးတွေထည့်ထားတယ်။
 ထည့်ပြီးကာစက အဲဒီရေနှွေးအိုးကို လက်နဲ့ မထိနိုင်
 ဘူး။ ပူတယ်။ ရေနှွေးပွက်ပွက်တွေ ထည့်ထားတာ
 ကိုး။ အခုကိုင်ကြည့်။ သိပ်မပူတော့ဘူး။ ကိုင်နိုင်သွား
 ပြီ။ နေ့လည်လောက်ရောက်ရင် အေးတောင်အေး
 နေမယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အပူက လျော့လျော့သွား
 တယ်။

အဲလိုပဲ သောကတွေဟာလည်း လျော့လျော့
 သွားတယ်။ နောင်မှာ ဒီသားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာသော
 ကမှ မဖြစ်တော့တဲ့ အနေအထားတောင် ရောက်
 သွားမယ်။ အဲဒီ နောင်ဆိုတဲ့အနာဂတ်ကို စိတ်ကူးနဲ့
 ကြံပြီး ရောက်ကြည့်ပါလား။ သက်သာသွားတာကို
 တွေ့ရမယ်နော်။ ဦးဇင်းအဖေ သေတုန်းက သောက
 သက်သာအောင် အဲလိုတွေးပြီး နေခဲ့တဲ့အချိန်တွေ
 ရှိတယ်။

ကမ္ဘာကျော် ဟာသမင်းသားကြီး ချာလီချက်
 ပလင် ပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းတောင် အမှတ်ရ
 တယ်။ သူက ရုပ်ရှင်စကားလေးနဲ့ပြောတယ်။ ဘဝ
 ဆိုတာ အနီးကြည့်ကြည့်ရင် အလွမ်းကား၊ အဝေးကြည့်
 ကြည့်ရင် ဟာသကားတဲ့။ အလွန်မှန်တာပဲ။ ဖြစ်ခါစ
 ကတော့ တကယ့် ကမ္ဘာပျက်မတတ်ပဲ။ အနီးကြည့်
 ကြည့်တော့ အလွမ်းကားပေါ့။ ကြာလာတော့လည်း
 ဒီလိုပါပဲ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့တောင် ပြောနိုင်ကြ ဆို
 နိုင်ကြဦးမှာ။ အဝေးကြည့်ကြည့်တော့ ဟာသကား
 ပေါ့။ ဘဝကို အဝေးကြည့်လေး ကြည့်ကြည့်လေ။

ဒီလိုပဲ။ တွေ့လိုက်ကြုံလိုက် ဆုံလိုက်ကွဲလိုက်နဲ့
 တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝသွားနေတာ။ ပြီးတော့လည်း ပြီး
 သွားမှာပဲ။ ဘာမှ တည်မြဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ အနိစ္စ
 ဆိုတဲ့ အမှန်တရားကို မြင်တတ်ရမယ်။ အဲဒါ အကောင်း
 ဆုံး သောကဖြေဆေး တစ်မျိုးပဲ။

သောကငြိမ်းဖို့အတွက် နောက်ထပ် အမြင်

တစ်ခုပြောဦးမယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ အရာရာမှာ အကောင်းအဆိုး တွဲနေတယ်ဆိုတဲ့ အမြင်ပဲ။

ဆိုပါစို့။ အခု သားလေး ဆုံးသွားတဲ့ကိစ္စမှာ ဒါကတော့ အဆိုးတွေချည်းပါကွာလို့ မမြင်နဲ့။ သူ့ မှာလည်း ကောင်းတဲ့အချက်ရှိတယ်။ ဟာ ဦးငင်းရယ် လူတစ်ယောက် သေသွားတာ ကောင်းတဲ့အချက် ရယ်လို့ မရှိနိုင်ပါဘူးလို့ မထင်နဲ့။ ရှိတယ်။ ဘာရှိ တာလဲ၊ အတိုချုပ်ပြောမယ်နော်။ ဒီကလေးနဲ့ ပတ် သက်ပြီးတော့ နောင်မှာ ဘာမှ မပူရတော့ဘူး ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။

ဟုတ်တယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် ဘာမှ ပူစရာမရှိတော့ဘူး။ ပြီးသွားပြီ။ သူ့ရှိနေရင် သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အပူတွေရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အားလုံး အားလုံး ဒကာကြီးတို့ အပူတွေချည်းပဲ။

လူငယ်သဘာဝ ညဉ့်နက်လို့ အိမ်ပြန်မရောက်

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

သေးဘူးဆို ပူရပြီ။ ဘယ်သူနဲ့များ ရန်ဖြစ်လာမှာလဲ။
 အရက်တွေများ သောက်လာမှာလား။ ဆိုင်ကယ်များ
 တိုက်လာမှာလား။ ဘာများဖြစ်လာမှာလဲ။ ပူနေရ
 တာပဲလေ။ ဘယ်လိုမိန်းမနဲ့များ ရမှာလဲ။ အဆင်မှ
 ပြေပျံ့မလား၊ ပူနေရတာပဲ။ ကျန်းမာရေး မကောင်း
 ရင်လည်း ပူရမှာပဲ။

အစစအရာရာ ပူစရာတွေမှ အများကြီး။
 အဲလိုပြောလို့ သေသွားတာ သဘောကျတယ်။ သေ
 စေချင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူးနော်။ သေသွား
 တဲ့အတွက် ဒုက္ခတွေအများကြီး အေးသွားတာက
 တော့ ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်တဲ့အချက်ပဲ။

အဲဒါကို ပြောတာ။ လူတွေက ဘာဖြစ်ဖြစ်
 ရှိရင်ကောင်းမယ်ချည်း ထင်ကြတာ။ ရှိလို့မကောင်း
 တာတွေ အများကြီး။ မရှိရင် မကောင်းဘူးလို့ပဲ ထင်
 ကြတာ။ မရှိလို့ ကောင်းသွားတာတွေ အများကြီး။
 မြင်တတ်ဖို့လိုတယ်။

မာရ်နတ်က မြတ်စွာဘုရားကို စကားတစ်
 ခွန်း ဆိုဖူးတယ်။ သားသမီးရှိတဲ့သူဟာ သားသမီးတွေ
 ကြောင့် ပျော်ရတယ်။ နွားရှိတဲ့သူဟာ နွားတွေကြောင့်
 ပျော်ရတယ်။ ဘာမှ မရှိတဲ့သူဟာ ဘာမှ ပျော်စရာ မရှိ
 ဘူးတဲ့။ အဲတော့ မြတ်စွာဘုရားက-

သားသမီးရှိတဲ့သူဟာ သားသမီးတွေကြောင့် ပူ
 ရတယ်။ နွားရှိတဲ့သူဟာ နွားတွေကြောင့် ပူရတယ်။ ဘာမှ
 မရှိတဲ့သူဟာ ဘာမှ ပူစရာမရှိဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်တဲ့။

စဉ်းစားနော်။ လူတွေက ရှိရင် ကောင်းလိမ့်
 မယ်ချည်း ထင်နေတာ။ ပြောရရင် မာရ်နတ်အမြင်
 လောက်နဲ့ပဲ နေကြတာ။ ရှိလို့ မကောင်းတာတွေ အများ
 ကြီး။ ရှိလို့ ပူနေရတာတွေ အများကြီး။ မရှိလို့ ကောင်းသွား
 တာတွေ မရှိလို့ အေးသွားတာတွေကိုလည်း မြင်တတ်ဖို့
 လိုတယ်။

ဒီကလေးဆုံးသွားတော့ ဒီကလေးနဲ့ ပတ်
 သက်တဲ့ ဒုက္ခတွေ အေးသွားတာပေါ့။ ဒီစကားက

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

တချို့လူတွေအတွက် ကြားရတာ ကောင်းချင်မှ
ကောင်းမယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ အမှန်ပဲ။ စဉ်းစားနော်။
နောက်ထပ် သောကငြိမ်းဖို့အတွက် အရေးပါတဲ့ အ
မြင်မှန်တစ်ခု ပြောဦးမယ်။

အဲဒါက “သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ” ဆိုတဲ့
အမြင်ပဲ။ သတ္တဝါတွေဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်
လာကြတာ၊ အသက်တိုတာ အသက်ရှည်တာ ကျန်းမာ
တာ မကျန်းမာတာ အကုန်လုံး ကိုယ့်လုပ်ရပ်ရဲ့ အကျိုး
ဆက်တွေချည်းပဲ။ အခု ဒီကလေးဆိုရင် အသက်တိုတဲ့
ကံကို ပြုခဲ့တာ။ ဒကာကြီးတို့က ကိုယ်ချစ်တဲ့သူသေ
တာကိုကြည့်ပြီး ဆင်းရဲရမယ့်ကံကို ပြုခဲ့တာ။

ဥပမာ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို လေးခွနဲ့
ပစ်ချလိုက်တယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒါ သူ့ရဲ့ရှင်သန်ခွင့်ကို
ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာ။ ဒါဆိုရင် ဖြစ်ရာဘဝ အ
သက်တိုတတ်တယ်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေရတတ်တယ်။ အဲဒီ ငှက်

ကလေးမှာလည်း သူ့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့သူ ရှိတယ်။ ကျန်ရစ်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေ ဆင်းရဲလိမ့်မယ်။ တချို့ ငှက်တွေဆိုရင် အတူနေတဲ့ အဖော်သေရင် လိုက်သေ တဲ့ငှက်တောင် ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူများအသက်သတ်ခြင်းဟာ ရှင်သန်ခွင့်ကို ဖျက်ဆီး ရာရောက်သလို အတူနေခွင့်ကိုလည်း ဖျက်ဆီးလိုက် တာပဲ။ အမျိုးမျိုး အကျိုးပေးနိုင်တယ်။ ကံဆိုတာ ပြုမိရင် အကျိုးပေးခွင့်ကြုံတဲ့အခါ ခံရမှာနော်။

အကြောင်းဆိုက်လာပြီဆိုရင် ဘယ်လိုမှရှောင် လို့မရဘူး။ ခံရမှာ။ ဦးဇင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ တုန်းက ရွာက ဆရာဘုန်းကြီးနဲ့ ရက်လည်ဆွမ်း ကျွေးပွဲတစ်ခုကို လိုက်သွားတယ်။ သေတဲ့သူက ဆယ့် ရှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ကိုဗိုလ်ဝင်း တဲ့။

ဖားကန့်မှာ သစ်စက်ထဲ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ စက်ထဲမှာ သစ်သားချောင်းနဲ့ ခေါင်းကိုရိုက်မိလို့ သေ သွားတာ။ သူ့အမေဆိုရင် သူ့သားကို အလောင်း

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

တောင် မမြင်လိုက်ရဘူး။ အတင်း ငိုနေတာကို မှတ်မိနေတယ်။ အဲဒီဆွမ်းကျွေးပွဲမှာ တရားဟောတဲ့ ဘုန်းကြီးက ကံထူးကျောင်း ဘုန်းကြီး ဦးဉာဏိန္ဒာတဲ့။

ဘုန်းကြီးက စာတတ်ပေတတ်၊ အဟောအပြောကောင်း။ ဦးဇင်းတို့ ရပ်ရွာဘက်မှာတော့ နာမည်ကြီးပေါ့။ ဘုန်းကြီး တရားဟောတော့ ဦးဇင်းက ဆယ်နှစ်သားလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ပစ်တောင်းလေးဘေးမှာ ထိုင်ရင်းနဲ့ နားထောင်နေတာ။ အဲဒီတရားကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတယ်။

ယသောဓရာတို့ ရှင်ဒေဝဒတ်တို့ရဲ့ အဖေ သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း မြေမျိုတဲ့အကြောင်းကို ဟောတာ။ ဘုန်းကြီးမြင်ပြတဲ့ အမြင်လေးက အလွန်ကောင်းတယ်။ ဇာတ်လမ်းလေးကို နည်းနည်းပြောပြမယ်။ သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းက မြတ်စွာဘုရားကို မကျေနပ်ဘူး။ သူ့သမီး ယသောဓရာကိုယူပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ပစ်ထားခဲ့တာ ရယ်။ သူ့သား ရှင်ဒေဝဒတ်ကို ရန်သူလို ဆက်ဆံ

တယ်ဆိုတဲ့ အမြင်ကြောင့်ရယ်။ အဲဒါ သူက မကျေ
နပ်ဘူး။

အဲ့တော့ ဘာလုပ်လဲဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရား
ရှင် ရဟန်းတော်တွေနဲ့အတူ မြို့ထဲကို ဆွမ်းစားကြွ
လာတော့ သူက လမ်းကို ပိတ်ထားတာတဲ့။ သူ့လူ
တွေ အများကြီးနဲ့ အရက်သောက်ရင်းနဲ့ လမ်းကိုပိတ်
ထားတာ။ မြတ်စွာဘုရားက သူတူအရင်းပဲလေ။
အဲဒါ သိဒ္ဓတ္ထက ငါ့ ထက်ငယ်တယ်၊ ငါ လမ်းမဖယ်
နိုင်ဘူးဆိုပြီး ပိတ်ထားတာ။ ဘယ်လိုပြောလို့မှ မရ
ဘူး။ အဲဒါ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ သံဃာတော်တွေ အဲဒီနား
ကနေ ပြန်လှည့်သွားရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားပေါ် သူ
အဲ့လိုလုပ်ပြီး သူ ကြောက်တော့ကြောက်တယ်။ ဘာ
လုပ်လဲဆိုတော့ သူ့လျှို့ဝှက်စစ်ယောက်ကို မြတ်စွာဘု
ရားဆီလွှတ်ပြီး မြတ်စွာဘုရား ဘာပြောလည်းဆိုတာ
နားထောင်ခိုင်းတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ဘာအမိန့်ရှိလဲဆိုတော့

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

အာနန္ဒာ၊ သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းဟာ အလွန်ဝန်လေးတဲ့ ကံကို ပြုမိပြီ။ လာမယ့် ခုနှစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ ပြာသာဒ် အောက် စောင်းတန်းခြေရင်းမှာ မြေမြူလိမ့်မယ်လို့ အမိန့်ရှိလိုက်တယ်။ အဲဒီ စကားကို သူလျှိုက ပြန် ပြောတော့ သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းက-

ငါ့ကို မြေမြူမယ်လို့ပြောတာတောင် သာမန် ရိုးရိုးမပြောဘူး။ ခုနှစ်ရက်မြောက်နေ့ ပြာသာဒ်ခြေရင်း ဆိုတော့ နေ့ရက် အချိန် တိတိကျကျ နေရာတိတိ ကျကျနဲ့ ပြောတာပါလား။ အဲဒါကို လွဲချော်အောင် လုပ်ပြီး ရဟန်းဂေါတမကို လိမ်ညာမှုနဲ့ စွပ်စွဲနှိပ်စက် ရမယ်လို့ပြောပြီး ဘာလုပ်လဲဆိုတော့ ဘုံခုနှစ်ဆင့် ရှိ တဲ့ ပြာသာဒ်ထက် တက်ပြီးတော့ လှေခါးတွေ အကုန် ဖြုတ်ခိုင်းတယ်၊ တံခါးတွေ အကုန်ပိတ်ခိုင်းတယ်။ တ ကယ်လို့ သူမေ့ပြီး အောက်ဆင်းမယ်လုပ်ရင် သူ့ကို တားမြစ်ဖို့ အားကောင်းမောင်းသန် လက်ဝှေ့သမား တွေကို အစောင့်ချထားတယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် ရလားဆိုတော့ မရဘူး။ ခုနှစ်ရက်
မြောက်နေ့မှာ သူ့ရဲ့ မင်္ဂလာစီးတော်မြင်းက ထိတ်လန့်
ပြီး ခုန်ပေါက် ကန်ကျောက်နေလို့ ဒါ ငါဆင်းမှ ဖြစ်
မယ်ဆိုပြီး အောက်ကိုဆင်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။

အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်တုန်း။ ဖြုတ်ထားတဲ့လှေ
ခါးတွေက သူ့ဟာသူ ပြန်တပ်ပြီးသားဖြစ်သွားတယ်
တဲ့။ တံခါးတွေက မဖွင့်ဘဲ အလိုလိုပွင့်တယ်တဲ့။
သူ့ကို တားမြစ်မယ့် လက်ဝှေ့သမားတွေကမတားဘဲ
သူ့ကို အောက်ကိုပဲ တွန်းချကြတယ်တဲ့။ အဲဒါ ပြာ
သာဒ်အောက် စောင်းတန်းခြေရင်းလည်း ရောက်
ရော မြေမြို့တော့တာပါပဲ။

အဲဒီအကြောင်းအရာကို ပြောပြီး ကံထူးဆ
ရာတော်က ဘယ်လိုမြင်ပြလဲဆိုတော့- ကံအကျိုး
ပေးဖို့အချိန် ကျလာပြီဆိုရင် အချိန်အတိအကျ နေရာ
အတိအကျ သိတာတောင် ရှောင်လို့မရဘူး။ အချိန် အ
တိအကျ နေရာအတိအကျ သိခွင့်မရှိတဲ့ လူတွေဆိုရင်

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

ဘယ် ပြောဖွယ်ရာရှိပါ့မလဲဆိုတဲ့ အမြင်ပါ။

သေသွားတဲ့ ကိုဗိုလ်ဝင်းရဲ့ အမေက ဒေါ်အေးခင်တဲ့။ ဦးဇင်း ကိုရင်ဘဝထဲက အလွန်ခင်တဲ့ အလွန်ရိုးသားတဲ့ ဒကာမကြီးပါ။ အဲဒါ ကံထူးဆရာတော်က ဒကာမကြီး ငါ့ သားလေးကို ဒီအချိန်မှာ ဖားကန့်ကိုလွတ်မိလို့ သေတာလို့ မအောက်မေ့နဲ့။ သေဖို့ အကြောင်းပါလာရင် တားမရဘူး။

ဘုရားက အချိန်နေရာ တိတိကျကျ ပြောထားတာတောင် သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းမှာ တားဆီးလို့ ရလား၊ မရဘူး။ အကျိုးပေးခွင့် သာလာပြီ၊ အချိန်ကျပြီဆိုရင် ဘယ်သူမှ တားလို့မရဘူး။ အဲ့လို ဟောတဲ့အသံကို မှတ်မိနေတယ်။ အခုတော့ အဲဒီဆရာတော်ကြီး လည်း မရှိတော့ပါဘူး။

အဲ့တော့ ဦးဇင်းပြောချင်တာက ဒကာကြီးလည်း ငါ့သားလေးကို ရေချိုးမသွားအောင် တားလိုက်နိုင်ရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ မတွေးပါနဲ့။

အချိန်ကျလာရင် ဘယ်သူမှ ရှောင်လို့မရဘူး။

နောက်ထပ် စဉ်းစားစရာတစ်ခု ပြောဦးမယ်။

သေသေချာချာ နားထောင်။ အခု ဒီလိုဖြစ်နေတာဟာ ငါ့တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူးလို့ စဉ်းစားရမယ်။ ဒီလိုဖြစ်လို့ ဒီလိုခံစားနေရတဲ့လူတွေ အများကြီး။ ဟိုနေ့က ကြားလိုက်ရသေးတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ ဒီနှစ်တစ်နှစ်ထဲ ဆိုင်ကယ်မှောက်လို့ သေတဲ့လူ နှစ်ထောင်ကျော်ရှိသတဲ့။ တစ်ရက်တစ်ရက် လူခုနှစ်ယောက်လောက် သေနေတာ။ ဆိုင်ကယ်စီးရင်း သေတာဆိုတော့ အများစုက လူငယ်တွေပဲ။ ကလေးတွေပဲ။

ယာဉ်တိုက်လို့သေတာက အခု ၂၀၁၉ခု၊ ဒီသုံးလအတွင်းမှာ တစ်ထောင့်လေးရာလောက် သေတာတဲ့။ တစ်ရက် ဆယ့်ငါးယောက် ဆယ့်ခြောက်ယောက် အမြဲသေနေတဲ့သဘောပဲ။ လူအချင်းချင်း သတ်လို့ သေတာတွေလည်း နည်းမှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးအနေနဲ့ဆိုရင် တစ်ရက်တစ်ရက်ကို လူ

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

တစ်သိန်းခွဲလောက် နေ့တိုင်းသေနေတာတဲ့။ အခု သီရိလင်္ကာမှာ အသေခံပုံးခွဲကြလို့ တစ်ရက်ထဲနဲ့ လူ သုံးရာကျော်လောက် သေသတဲ့။ ကျန်ရစ်သူတွေ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။

ဘဝဆိုတာ အဲဒါပဲလေ။ ပိယေဟိ ဝိပူယော ဂေါ ဒုက္ခောတဲ့။ ချစ်ရတဲ့သူတွေနဲ့ ကွဲကွာရလို့ ဖြစ်ရ တဲ့ဒုက္ခ လူတိုင်းမှာရှိတယ်။ မတွေ့အောင် လုပ်လို့ မရဘူး။ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်ပဲ ကြိုးစားရမှာ။ ခံနိုင်ရည် ရှိဖို့ဆိုတာကလည်း နားလည်မှုရှိမှ ရမှာ။ နားလည်မှ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာကိုး။ တချို့ကြတော့လည်း ဒီပျက်စီးခြင်း တွေ ကွဲကွာခြင်းတွေနဲ့တွေ့မှဘဲဘဝအကြောင်းကို အ ထိုက်အလျောက် နားလည်ပြီးတော့ ကောင်းတာတွေ လုပ်ကြတယ် ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာကြတယ်။ ဒီလိုလူတွေ လည်း ရှိတယ်နော်။ ဟုတ်တယ်။

ဒီပျက်စီးမှုတွေနဲ့ တွေ့တော့မှဘဲ ဘဝကို ဒုက္ခ လို့ နားလည်သွားကြတဲ့လူတွေ ရှိတယ်။ မြတ်စွာဘု

ရားလက်ထက်က ကိသာဂေါတမီဆိုတာ ကြားဖူး
 တယ်မဟုတ်လား။ သူ့သားလေး သေသွားတော့ ခွဲရ
 မှာ ကြောက်လွန်းတဲ့စိတ်ကြောင့် သေပြီးသား သားကို
 တောင် မသေသေးဘူးလို့ ထင်ပြီးတော့ သားသေ
 ကိုပွေ့ပြီး ဆေးလိုက်ရှာတာလေ။ အရူးလို ဖြစ်သွား
 တာနော်။

မြတ်စွာဘုရားနဲ့တွေ့လို့ လူမသေဖူးတဲ့ အိမ်
 က မုန်ညင်းဆီ အနည်းငယ်ရရင် နင့်သားကို ငါ
 ဆေးကုပေးမယ်၊ သွားရှာချေလို့ ခိုင်းလိုက်တော့ သွား
 ရှာတယ်။ တွေ့မလား။ ဘယ်တွေ့မတုန်း။ လူမသေ
 ဖူးတဲ့အိမ်ဆိုတာ ဘယ်ရှိမတုန်း။ အဲဒါ တစ်အိမ်
 တက်ဆင်း ရှာရင်းနဲ့ နားလည်သွားတယ်။

လူဆိုတာ သေမျိုးပဲ။ ငါတစ်ယောက်ထဲတွေ့
 ရတဲ့ ဒုက္ခမှ မဟုတ်ပဲ။ အားလုံး သေကြရမှာပဲ။ သေ
 နေကြတာပဲ။ နားလည်သွားတယ်။ သောကတွေ
 လည်း ပျောက်သွားတယ်။ သားသေကို စွန့်ပစ်

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

ထားခဲ့တယ်။ အမြင်မှန်ရသွားရင် အကုန် ဟုတ်သွား
တာ။ အမြင်မှားနေရင် အကုန်ဆင်းရဲတာ။

အဲဒါ မြတ်စွာဘုရားဆီရောက်တော့ မြတ်
စွာဘုရားရဲ့တရားကို နာရလို့ အရိယာဖြစ်သွားတာ။
အရိယာဖြစ်သွားတော့ ဖြူစင်မှုနဲ့ ငြိမ်းအေးသွား
တာပေါ့။ သားဆုံးတာကို အကြောင်းပြုပြီး အမြတ်ဆုံး
အနေအထားကို ရောက်သွားတာ။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာလောက်က အမေရိက
မှာ မေရီဖော်စတာဆိုတဲ့ ဒကာမကြီးတစ်ယောက်
ရှိတယ်။ သူ့ယောက်ျားက သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး မစ္စ
တာဖော်စတာ တဲ့။ သားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒါ
သူ့ဒကာကြီးက ကားမှောက်လို့ သေတယ်။ သားအ
ကြီးက လေယာဉ်ပျက်ကျလို့ သေတယ်။ သားအငယ်
က ရွက်သဘော မီးလောင်လို့ သေတယ်။ အဲဒါ လ
အနည်းငယ်စီခြားပြီး သေကြတာ။ ကုန်းကြောင်း
လေကြောင်း ရေကြောင်း ခရီးသွားရင်း သေကြတာ။

အံ့ဩစရာ ကံတရားပဲ။

မေရီဖော်စတာကတော့ ခေတ်သစ် ပဋ္ဌာ
စာရီ ဖြစ်သွားတာပဲ။ အလွန် ပူလောင်ဆင်းရဲတယ်။
သူ့ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာတရားကလည်း သူ့ရဲ့သော
ကကို မကုစားနိုင်ဘူး။ အဲ့တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျန်း
မာရေး ချို့တဲ့လာတယ်။ သောကများရင် ကျန်းမာ
ရေး ဖောက်တတ်တယ်။ စိတ်က ဆင်းရဲလွန်းတော့
စိတ်ရဲ့မိရာ ရုပ်ခန္ဓာကြီးက ကြာတော့ မခံနိုင်ဘူး။

အဲဒါနဲ့ လုပ်ငန်းတွေ မန်နေဂျာနဲ့ လွှဲပြီး ဟာ
ဝိုင်ရီကျွန်းမှာ သွားနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရှိကာဂို
မြို့က ကုန်သည်ကြီးတွေက ဘာသာပေါင်းစုံ ဟော
ပြောပွဲကြီးကျင်းပကြတာ။ အဲဒီ ဘာသာပေါင်းစုံက
ဘာသာရေးဆရာကြီးတွေထဲမှာ သီရိလင်္ကာက အ
နာဂါရိက ဓမ္မပါလဆိုတဲ့ဆရာကြီး ပါတယ်။ သူက
ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာပေါ့။ အနာဂါရိက ဆိုတာက
လူဝတ်ကြောင်ဘဝနဲ့ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်တဲ့

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

သူပေါ့။ သူက ပိတ်ဖြူဝတ်ထားတာ။ သူက မြတ်စွာ
ဘုရားရဲ့ သစ္စာလေးပါးတရားကို ဟောတာ။ သစ္စာ
လေးပါးတရားဆိုတာ ဘာလဲ။ သေချာနားထောင်။

ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခမျှသာဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခက လွဲလို့
တခြား ဘာတွေဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ဒုက္ခတွေ
ဟာ စွဲလမ်းမှု၊ မက်မောမှု၊ လိုချင်မှု၊ ရချင်မှု၊ ဖြစ်ချင်မှုဆိုတဲ့
လောဘကြောင့်ဖြစ်ရတာ၊ အဲဒီ လောဘငြိမ်းမှ ငြိမ်းအေး
မှုဆိုတဲ့ ချမ်းသာအစစ်ကိုရမှာ။ အဲဒီ လောဘငြိမ်းဖို့အ
တွက် အမြင်မှန် သမ္မာဒိဋ္ဌိ ခေါင်းဆောင်တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟာ
တစ်ခုတည်းသော အကျင့်မြတ်ဖြစ်တယ်။

အမြင်မှန်ဆိုတာ ဖြစ်ခြင်းတရားတို့ရဲ့ မတည်
မြဲမှုကို သိမြင်တာကိုပြောတာ။ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဘယ်
သဘာဝတရားမှ တည်မြဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် နာမ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ပြီးရင် မရှိတော့ဘူး။
ဖြစ်စရာ အကြောင်းတရားတွေကြောင့် နောက်ထပ်
ထပ်ထပ်ဖြစ်တယ်။ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းလည်း ချုပ်

ပျောက်သွားတာချည်းပဲ။ အဲဒါကို အနိစ္စလို့ ခေါ်တာ။

အဲဒီ အနိစ္စဆိုတဲ့ အမှန်တရားကို သိတယ် မြင်တယ်ဆိုရင် အဲဒါ သမ္မာဒိဋ္ဌိပဲ။ အသိမှန် အမြင်မှန်ပေါ့။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမှာ သူခေါင်းဆောင်ပဲ။ သူဖြစ်ရင် ကျန်တဲ့မဂ္ဂင်တွေလည်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ အသိမှန် အမြင်မှန်ကို ထပ်ခါထပ်ခါဖြစ်အောင် ပွားများမယ်ဆိုရင် ဘဝအပေါ်မှာဖြစ်နေတဲ့ လောဘတွေ အဆင့်ဆင့်ချုပ်ပြီး ငြိမ်းအေးမှုဖြစ်တဲ့ ချမ်းသာစစ် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရလိမ့်မယ်။ အဲဒါ သစ္စာလေးပါး တရား အနှစ်ချုပ်ပဲ။

အဲဒီတရားကို ရေဒီယိုကနေ နားထောင်ရလို့ မေရီမော်စတာဟာ သောကတွေ အများကြီး ငြိမ်းသွားတယ်။ အဲဒီတရားမျိုး သူ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးလေ။

အဲဒါနဲ့ အနာဂါရိက ဓမ္မပါလကို ပင့်ဖိတ်ပြီး တော့ တရားတွေနာတယ်။ အမြင်မှန်တွေရပြီး သော

ကျန်ရစ်သူများအတွက်

ကတွေ့ ငြိမ်းတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ သိန်းပေါင်းများစွာ စွန့်လှူတယ်။ တချို့က သူ့ကို ခေတ်သစ်ဝိသာခါလို့တောင် ခေါ်ကြတယ်တဲ့။ ခေတ်သစ်ပဋ္ဌာစာရီ ဘဝကနေ ခေတ်သစ် ဝိသာခါဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ပြောချင်တာက ဘဝဆိုတာ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ပျက်စီးနေတာ။ ဒါ ဟာ ငါတစ်ယောက်ထဲ တွေရတဲ့ ဒုက္ခ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို နားလည်ဖို့ပါ။

နောက်ထပ်နားလည်ရမှာတစ်ခုက ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ဘဝထဲမှာနေပြီး ဒုက္ခတွေ့မတွေ့ပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းလို့ မရနိုင်ဘူး။ ဘာပြုလို့လည်းဆိုတော့ ဘဝဆိုတာကိုက ဒုက္ခ ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ဒုက္ခ မတွေ့ပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းလို့ မရဘူး။ ဒုက္ခတွေ့လာတဲ့အခါ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်ပဲ ကြိုးစားရမှာ။

ဘဝထဲမှာနေပြီး ဒုက္ခမတွေ့ချင်ဘူးဆိုတာက

သဘာဝလည်းမကျဘူး၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ ကြိုးစားတာက သဘာဝလည်းကျတယ်၊ ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ဆိုရင် နားလည်မှုရှိဖို့လိုတယ်။ နားလည်မှုရှိမှ ခံနိုင်ရည်ရှိမယ်။ နားလည်မှုဆိုတာ ပညာပဲ။ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်ဆိုတာ ခန္တိပဲ။ ပညာရှိမှ ခန္တိရှိမှာ။

ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်ဆိုတာ တွေ့ရကြုံရတာ တွေ့ကြောင့် စိတ်တိုင်းမကျ မဖြစ်တာ၊ ဒေါသမဖြစ်တာကိုပြောတာ။ အဲဒါ ခန္တိပဲလေ။ ခန္တိ သည်းခံနိုင်သလောက် ချမ်းသာတာပဲ။ နားလည်မှုရှိတယ်ဆိုတာ ဘဝကိုအနိစ္စလို့ နားလည်တာကိုပြောတာ။ ဘဝကို ဒုက္ခလို့ နားလည်တာကို ပြောတာ။ ဝိပဿနာပညာလို့လည်း ခေါ်မယ်ပေါ့။

သစ္စာလေးပါးကို ပဋိဝေဒ ထွင်းဖောက်ပြီး သိတဲ့ မဂ်ပညာ၊ ဖိုလ်ပညာ အဆင့်ထိရောက်အောင် ပညာကို မြှင့်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သည်းခံမှု ခန္တိက

လည်း အလွန် မြင့်သွားမှာပေါ့။ သည်းခံနိုင်လေလေ ချမ်းသာလေလေပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဘဝထဲမှာနေရင် ဒုက္ခမတွေ့လိုတဲ့ဆန္ဒထက် ခံနိုင်ရည်ရှိချင်တဲ့ဆန္ဒကို ပိုပြီး ထက်သန်အောင်လုပ်ရမယ်။

အခုနောက်ဆုံး အကောင်းဆုံးကိုပြောမယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဘဝကို ဒုက္ခလို့ နားလည်ပြီးတော့ ဒုက္ခက လွတ်ဖို့အတွက် ဘဝမှ လွတ်မြောက်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒမျိုး ရှိဖို့ပဲ။ ဒါကတော့ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဘဝမှ လွတ်မြောက်ဖို့ဆိုတာ ဘဝအပေါ်မှာ မက်မောမှု ကင်းမှ ဘဝက လွတ်မြောက်မှာ။ ဘဝအပေါ်မှာ မက်မောမှုကင်းဖို့ ဆိုတာကလည်း ဒုက္ခဖြစ်နေတဲ့ဘဝကို ဒုက္ခဖြစ်နေတဲ့ ဘဝပါလားလို့ အမှန်သိမှ မက်မောမှုကင်းမှာ။ ဘဝကို ဒုက္ခလို့ အမှန်သိဖို့ကလည်း သတိပဋ္ဌာန်တရားကို အားထုတ်မှရမှာ။ သတိပဋ္ဌာန်ကို ဘယ်လိုအားထုတ်မလဲ။ သေချာနားထောင်။

ဘဝဆိုတာ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် ဖြစ်ခြင်း လို့

အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ။ မြင်မှုမျိုးစုံ ဖြစ်
 တယ်။ ကြားမှုမျိုးစုံ၊ အနံ့ရမှု၊ အရသာသိမှု၊ တွေ့ထိမှု၊
 တွေးကြံမှုမျိုးစုံ အားလုံး ခြောက်အုပ်စုဖြစ်နေတယ်။ မျက်
 စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် ဆိုတဲ့ တံခါးပေါက်ကြီး
 ခြောက်ပေါက်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဒီခန္ဓာအိမ်မှာ အာ
 ရုံတွေနဲ့တွေ့တိုင်း မြင်တယ်၊ ကြားတယ်၊ အနံ့ရတယ်၊
 အရသာသိတယ်၊ တွေ့ထိမှု ဖြစ်တယ်၊ အတွေးအကြံ
 တွေဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ခြောက်မျိုးဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ခြောက်
 မျိုးဖြစ်တာကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာ ချမ်း
 သာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းဆိုတဲ့
 ခံစားချက်တွေ ဖြစ်တယ်။

ချမ်းသာရင် လောဘနဲ့ တုန့်ပြန်မယ်၊ ဆင်းရဲရင်
 ဒေါသနဲ့ တုန့်ပြန်မယ်၊ အဲဒါတွေလည်း ဖြစ်ခြင်းတရား
 တွေပဲ။ အဲသလို အကြောင်းအားလျော်စွာ မျိုးစုံဖြစ်နေတာ
 ကိုပဲ ဘဝလို့ခေါ်တာ၊ ဘဝဆိုတာ ဖြစ်နေတဲ့သဘောပဲ။
 အဲဒီ ဖြစ်နေတဲ့သဘောတွေကို ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း သိနေ

အောင် ကြိုးစားတာကို သတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်
တယ်လို့ခေါ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်နေတာကို ဖြစ်နေ
တဲ့အတိုင်း သိနေအောင်လုပ်ရမယ်။

ဥပမာ ဝင်လေလေး ဝင်သွားတယ်၊ ဝင်သွား
တယ်လို့ပဲ သိလိုက်တယ်။ ထွက်လေလေး ထွက်သွား
တယ်၊ ထွက်သွားတယ်လို့ပဲ သိလိုက်တယ်။ ဘာအပို
အလို့မှ မပါဘူး။ ဘာဘက်လိုက်မှုမှ မပါဘူး။ ဖြစ်နေ
တာကို ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း သိနေလိုက်တာပဲ။ အဲဒါ
သတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်နေတာပဲ။

သတိပဋ္ဌာန် တရား အားထုတ်တယ်ဆိုတာ
နယ်ပယ်အကျယ်ကြီး။ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ မြင်ခြင်း၊
ကြားခြင်း၊ နံခြင်း၊ စားခြင်း၊ ထိခြင်း၊ တွေးခြင်း၊ ချမ်း
သာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း အဲဒါတွေကိုလည်း ဖြစ်နေတဲ့အ
တိုင်း အမှန်သိပြီးနေရမှာ။

အနှစ်ချုပ်ပြောရရင် သတိပဋ္ဌာန်တရား ပွား
တယ်ဆိုတာ ရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် နာမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ဖြစ်နေတာကို ဘာအပိုအလိုမှ မလုပ်ဘဲနဲ့ ဘာဘက်
လိုက်မှုမှ မရှိဘဲနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်းလေး သိသိနေ
အောင် ကြိုးစားတာကိုပြောတာ။

သိပြီးသားကို ထားခဲ့၊ ပြန်မတွေးနဲ့။ သိစရာ
တွေက တရစပ်ဖြစ်နေတာ။ သိသိသွား၊ မဖြစ်သေးတာကို
ကြိုမတွေးနဲ့။ မစဉ်းစားနဲ့။ ဖြစ်နေတာကိုပဲ သိသိသွား။
ဖြစ်ပြီးသားတွေကို ပြန်တွေးခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်
သေးတာကို ကြိုစဉ်းစားခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်နေတာ
ကို ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း အမှန်အတိုင်း သိခိုင်းတာ။ အဲသလို
လုပ်ငန်းစဉ်ကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း နားလည်မှုရှိအောင် သင်
ယူပြီးတော့ ကြိုးစားအားထုတ်ရမယ်။

အဲဒါဆိုရင် ဘဝဆိုတဲ့ ဖြစ်ခြင်းတရားတွေ
ဟာ ဖြစ်ပြီးရင် မရှိတော့တဲ့ သဘောတွေပါလား။
အသစ်အသစ် ထပ်ထပ်ဖြစ်နေတဲ့ သဘောတွေပါ
လား။ ထပ်ထပ် ဖြစ်လာတဲ့ အဲဒီသဘောတွေဟာ
လည်း ပျောက်ကွယ်လိုက်နေပါလား။ ဖြစ်စရာအ

ကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်လာတယ်။ ဖြစ်ပြီးတော့ မရှိတော့
တဲ့ သဘောတွေပါလား။

ဘယ်ဖြစ်ခြင်းတရားမှ ရပ်တည်မနေပါလား၊
ဘယ်ဖြစ်ခြင်းတရားမှ တည်မြဲမနေပါလားလို့ ဘဝ
ဆိုတဲ့ ဖြစ်ခြင်းတရားတွေရဲ့မတည်မြဲမှု အနိစ္စကို
သိတဲ့ဉာဏ်ကို ရမယ်။ ဘဝရဲ့မတည်မြဲမှုကို သိတဲ့
ဉာဏ် ရင့်သန်လာရင် ဘဝဆိုတာ ကောင်းမွန်တဲ့သ
ဘော မဟုတ်ပါလား။ ဒုက္ခပါလားလို့ တဖြည်းဖြည်း
နားလည်လာလိမ့်မယ်။

ဘဝကို ဒုက္ခလို့ တကယ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပိုင်း
ခြားပြီးသိတဲ့ မဂ်ဉာဏ်အဆင့်ထိ မြင့်မားတဲ့ ဉာဏ်
ပညာကိုသာ ရခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘဝရဲ့အပေါ်မှာ ကောင်း
တယ်ထင်လို့ဖြစ်နေတဲ့ မက်မောမှုတွေဟာ အဆင့်
ဆင့် ချုပ်ငြိမ်းသွားမယ်။ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ကို
ရမယ်ဆိုရင် အပါယ်ဘုံဆိုတဲ့ အဆိုးဆုံးဘဝတွေက
နေ လွတ်မြောက်သွားမယ်။ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ရ

မယ်ဆိုရင်တော့ ဘဝအားလုံးကနေ လွတ်မြောက်
သွားမယ်။

အဲဒီကျမှ ဒုက္ခတွေအားလုံး ငြိမ်းသွားတယ်
လို့ ခေါ်တာ။ ရခဲတဲ့ လူ့ဘဝရပြီး တွေ့ခဲ့တဲ့ သာသနာနဲ့
တွေ့ရတဲ့အချိန်မှာ အနည်းဆုံး အပါယ်ဘုံ အပါယ်ဘဝ
ကတော့ လွတ်မြောက်အောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်
ချက်မျိုး ထားသင့်တယ်။

ဒါက တွေ့နေရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို အကြောင်းပြု
ပြီး အမြတ်ထုတ်တတ်ဖို့ ထုတ်နိုင်ဖို့ ပြောပြတာ။ သား
ဆုံးရတာကို အကြောင်းပြုပြီး သောကတွေချည်း ဖြစ်
နေမယ်ဆိုရင် ဆုံးရုံတင်မကဘဲ အရှုံးတွေပါ ထပ်
သွားမယ်။ ဒါကြောင့် မရှုံးစေနဲ့။ မြတ်အောင်ကြိုးစား။
ပြောခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြီး အနှစ်ချုပ်ကြည့်မယ်။

သောက ကတော့ ဖြစ်စရာကြုံလို့ ဖြစ်လာပြီ၊
ဒါကို ငုံ့မခံဘဲနဲ့ အတွေးမှန်၊ အမြင်မှန် (ယောနိသော မန
သိကာရ)နဲ့ တိုက်ထုတ်ရမယ်။ အဲဒီက စပြောတာနော်။

အတွေးမှန် အမြင်မှန် (ယောနိသောမန သိကာရ)နဲ့
ပတ်သက်ပြီးတော့-

၁။ လောကမှာ ဘယ်အရာမှ မမြဲဘူး။ အခုဖြစ်
နေတဲ့ သောကလည်း မမြဲဘူးလို့ နားလည်ရမယ်။ ဖြစ်
ခါစနဲ့ အခု မတူသလို အခုနဲ့ နောင်မှာလည်း တူမှာမဟုတ်
ဘူးလို့ စဉ်းစားရမယ်။

၂။ ဒီသားမရှိတော့ ဒီသားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပူစရာ
တွေလည်း မရှိတော့ဘူးလို့ စဉ်းစားရမယ်။

၃။ ပြုမိတဲ့ ကံတရားရဲ့ အကျိုးပေးကို ဘယ်သူမှ မ
လွန်ဆန်နိုင်ဘူး။ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာလို့ စဉ်းစားရ
မယ်။

၄။ ဒုက္ခဘုံမှာ နေနေတာ။ ဒုက္ခနဲ့ မတွေ့ဖို့ဆိုတာ မ
ဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်ပဲ ကြိုးစားရမယ်။

၅။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီလိုဒုက္ခမျိုး နောင် မ
တွေ့အောင် ဒီဒုက္ခဘုံက လွတ်မြောက်ဖို့ နည်းမှန်လမ်းမှန်
ကြိုးစားမယ်လို့ စဉ်းစားပါ။

၄၀

သစ္စာရွှေစည် အရှင်ဥတ္တမ

ဒါ ဦးဇင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေရဲ့ အနှစ်ချုပ်
ပဲ။ မှတ်မိရဲ့လား’

‘မှတ်မိပါတယ်ဘုရား။ ဆရာတော်ကို ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်ဘုရား’

နောက်ဆက်တွဲ သလ္လသုတ္တန်

သေခြင်းသဘောကို ပို၍နားလည်စေရန်နှင့် သေခြင်းကို ဆင်ခြင်ခြင်း မရဏသမတိဘာဝနာကို အထောက်အကူပြုစေရန်အတွက် သုတ္တန်နိပါတ်ပါဠိတော်၌ လာရုံသော သလ္လသုတ္တန်ကို ထပ်မံ၍ ဖော်ပြလိုပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဥပါသကာတစ်ယောက်သည် သူ၏သား သေဆုံးသွားသဖြင့် ခုနှစ်ရက်လောက် အစာမစားနိုင်ဘဲ သားသောကကြောင့် အလွန်ဆင်းရဲနေရာ မြတ်စွာဘုရားသည် သနားတော်မူလှသဖြင့် ထိုဒကာ၏ အိမ်သို့ ကြွသွားကာ သောကပျောက်စေရန် ဤသလ္လသုတ်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သလ္လ-ဟူသည် မြားငြောင့်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ စိတ်နှလုံး၌ စူးဝင်နေသော မြားငြောင့်ကို နုတ်ပယ်ပစ်နိုင်ရန် ဟောကြားခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းထဲက တစ်
ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ သေကြလိမ့်
မည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း သေရလိမ့်မည်။ ထိုကဲ့
သို့ သေခြင်းဖြင့်မကင်းနိုင်ကြသော သတ္တဝါတိုင်း
အတွက် ကောင်းကောင်းနားလည်အောင် ကြိုးစား၍
ဆောင်ထားထိုက်သော သုတ္တန်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ကျန်ရစ်သူ မိသားစုများအ
တွက် အလွန်အစွမ်းထက်သည့် သောကဖြေဆေး
တစ်လက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဂါထာဗန္ဓုဖွဲ့၍ အနှစ်ချုပ်သဘောမျိုး ဟော
ထားသောကြောင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနားလည်စေ
ရန်အတွက် ဖြည်းဖြည်းချင်းစဉ်းစားပြီး ဖတ်ပါလေ။

၁။ ဒါယကာ- ဤလောက၌ သတ္တဝါတို့၏ အ
သက်မည်သည် ဘယ်အချိန်သေမည်၊ ဘယ် အရွယ်သေ
မည် စသည်တို့ကို ပိုင်းခြား၍သိနိုင်သော အမှတ်လက္ခ
ဏာ မရှိ။ ထိုအသက်သည် အကြောင်း တရားများစွာ

ပြည့်စုံမှ ရှင်သန်ရသည်ဖြစ်၍ ပင်ပန်းငြိငြင်လှ၏။ များစွာသော ဆင်းရဲအမျိုးမျိုးနှင့်လည်း ရောယှက်နေ၏။

၂။ ဒါယကာ၊ မွေးဖွားလာသော သတ္တဝါအား ဘယ်လိုပင် ကြိုးစားအားထုတ်ပါသော်လည်း မသေအောင်ကား မတတ်နိုင်။ အိုခြင်းသို့ ရောက်၍သော်လည်း ကောင်း၊ မအိုဘဲသော်လည်းကောင်း၊ သေတတ်၏။ သတ္တဝါတို့ကား ဤသို့ သေတတ်သောသဘော ရှိသည်သာတည်း။

၃။ ဒါယကာ၊ သစ်သီးမှည့်တို့အား နံနက်တိုင်း ကြွေကျရခြင်းကြောင့် ဘေးဖြစ်သကဲ့သို့ မွေးဖွားလာသော သတ္တဝါတို့အား သေခြင်းကြောင့် အမြဲ ဘေးဖြစ်နေ၏။

၄။ ဒါယကာ၊ အိုးထိမ်းသည်တို့ ပြုလုပ်ထားသော မြေအိုးမြေခွက် အားလုံးတို့သည် ကွဲခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသကဲ့သို့ ထိုအတူ သတ္တဝါတို့၏အသက်သည် သေခြင်းလျှင် အဆုံးရှိ၏။

၅။ ဒါယကာ၊ ငယ်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကြီးသူတို့သည်လည်းကောင်း၊ မိုက်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပညာရှိတို့သည်လည်းကောင်း ထိုသူ အားလုံးတို့သည် သေမင်း၏အလိုကို လိုက်ကြရကုန်၏။ အလုံးစုံသော ထိုသူတို့သည် သေခြင်းလျှင် နောက်ဆုံး လဲလျောင်းရာရှိ ကုန်၏။

၆။ ဒါယကာ၊ သေခြင်းတရားနှိပ်စက်၍ တမလွန် လောကသို့ သွားကြရကုန်သော သတ္တဝါတို့တွင် မိဘသည် သားသမီးကို သေခြင်းမှ မကာကွယ် မစောင့်ရှောက်နိုင်။ ဆွေမျိုးအချင်းချင်းလည်း သေခြင်းတရားမှ မကာကွယ် မစောင့်ရှောက်နိုင်။

၇။ ကြည့်ရှုစမ်းပါလော့၊ သတ်မည့်နွားကို ဆောင်ယူသွားသကဲ့သို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍ ကြည့်ရှုနေကြစဉ်မှာပင် သတ္တဝါတွေထဲမှ တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီကို သေခြင်းတရားသည် ဆောင်ယူ၍ သွားလေ၏။

၈။ ဒါယကာ၊ ဤသတ္တဝါအပေါင်းကို သေခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အိုခြင်းသည်လည်းကောင်း အလွန်နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲနေ၏။ ဤအချက်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် သိကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ပညာရှိတို့သည် မစိုးရိမ်ကြကုန်။

၉။ ဒါယကာ၊ သေဆုံးသူ၏ လာရာအရပ်ကို လည်းမသိ၊ သွားရာလမ်းကိုလည်း ကောင်းစွာမမြင်ရပါဘဲ လျက် အကျိုးမဲ့ ငိုကြွေးနေဘိ၏။

၁၀။ ဒါယကာ၊ ငိုကြွေး၍ အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ ရှိမည်ဆိုလျှင် ပညာရှိတို့သည် တွေ့တွေ့ဝေဝေဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းဆဲကာ ငိုကြွေးကြကုန်လေရာ၏။

၁၁။ ဒါယကာ၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းဖြင့် စိတ်၏ငြိမ်းချမ်းခြင်းသို့ မရောက်နိုင်။ ငိုကြွေးသူအား လွန်စွာ ဆင်းရဲခြင်းသာဖြစ်၏။ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ပင်ပန်း၏။

၁၂။ ဒါယကာ၊ ငိုကြွေးခြင်းကြောင့် ကြုံလှီသော သူ၊ အဆင်းမလှသောသူ ဖြစ်၏။ ငိုကြွေးခြင်းသည် မိမိ

ကိုယ်ကို မိမိနိုင်စက်ခြင်းသာဖြစ်၏။ ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် သေသူကိုလည်း စောင့်ရှောက်နိုင်သည်မဟုတ်။ ထိုကြောင့် ငိုကြွေးခြင်းသည် ဘာအကျိုးမှမရှိ။

၁၃။ ဒါယကာ၊ စိုးရိမ်မှုသောကကို မပယ်ခွန်နိုင်သောသူသည် ကိုယ်ရောစိတ်ရော ဆင်းရဲ၏။ သေသူကို အကြောင်းပြု၍ မမေ့နိုင်ဘဲ အဖန်တလဲလဲ စိုးရိမ်ပူပန်နေသူသည် သောက၏အလိုကို လိုက်နေသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲခြင်းသာလျှင် တိုးပွားလာလေ၏။

၁၄။ ဒါယကာ၊ တမလွန်လောကသို့ သွားကြကုန်သော သေခြင်း၏အလိုသို့ လိုက်ရသည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်နေကြကုန်သော သင်၏သားမှတစ်ပါး တခြားသော သတ္တဝါတို့ကိုလည်း ပညာမျက်စိဖြင့် ကြည့်ရှုပါလော့။

၁၅။ ဒါယကာ၊ ဤလောကသည် သတ္တဝါတို့ အောက်မေ့မှတ်ထင်ထားသည့်အတိုင်း မဖြစ်ဘဲ၊ ထင်မှတ်မထားသောအရာတို့သည်သာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ (ထင်နေတာက တစ်မျိုး၊ တကယ်ဖြစ်လာတာက တစ်မျိုးဖြစ်

တယ်)။ ဤသို့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်လေ့ရှိသော လောက
၏သဘောကို အမှန်အတိုင်း မြင်အောင်ကြည့်လော့။

၁၆။ ဒါယကာ၊ ဤသတ္တဝါတို့သည် အနှစ်တစ်ရာ
ပင်ဖြစ်စေ၊ အနှစ်တစ်ရာထက်ပို၍ဖြစ်စေ နေရပါသော်
လည်း ချစ်ခင်သော ဆွေမျိုးအပေါင်းကိုထားခဲ့၍ မိမိ၏
အသက်ကို စွန့်ရသည်သာတည်း။

၁၇။ ထို့ကြောင့် သေသူကို တွေ့ရသည်ရှိသော်
“ဤသေသောသူသည် တဖန်ပြန်၍ ရှင်ပါစေ” ဟု ငါ
တောင့်တ၍ မရနိုင်တော့ပေဟု အမှန်အတိုင်းသိပြီးလျှင်
မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကိုနာယူကာ ငိုကြွေးမှုကို
ပယ်ဖျောက်ပါလေ။

၁၈။ ဒါယကာ၊ မီးလောင်နေသောအိမ်ကို ရေဖြင့်
ငြိမ်းသတ်သကဲ့သို့ တည်ကြည်သော ပင်ကိုယ် ပညာ
ဉာဏ်ရှိသော၊ ဗဟုသုတ ပညာဉာဏ်ရှိသော လိမ္မာသော
ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိအပေါ်၌ ကျရောက်နေသော စိုးရိမ်မှု
သောကကို ငြိမ်းသတ်ရာ၏။ ပြင်းထန်သောလေသည် ဝါ

ငွမ်းကို တိုက်လွှင့်လိုက်သကဲ့သို့ စိုးရိမ်မှုသောကကို ပယ်
ဖျောက်ရ၏။

၁၉။ ဒါယကာ၊ မိမိ၏ ချမ်းသာသုခကို ရှာဖွေ
သောသူသည် ငိုကြွေးခြင်း၊ တောင့်တမျှော်ကိုးခြင်း၊ စိတ်
နှလုံး မသာယာခြင်းဟုဆိုအပ်သော မိမိသန္တာန်၌ စူးဝင်
နေသော ထိုမြားငြောင့်သုံးမျိုးတို့ကို ပယ်နှုတ်ပါလေ။

၂၀။ ဒါယကာ၊ မြားငြောင့်ကို ပယ်နှုတ်ပြီးသော
သူသည် သင်္ခါရတရားတို့အပေါ်၌ မမှီတွယ်သည်ဖြစ်၍
စိတ်၏ ငြိမ်းအေးခြင်းသို့ရောက်လျက် စိုးရိမ်မှုအားလုံးကို
လွန်မြောက်ကာ စိုးရိမ်မှုမရှိသူ၊ ငြိမ်းအေးသူဖြစ်ပေ၏။

ဤသည်ကား သလ္လသုတ်၏ အနှစ်ချုပ်ဖြစ်
သည်။

သစ္စာရွှေစည် အရှင်ဥက္ကမ

၂၉-၄-၂၀၁၉

ကိုယ်သိတရား ဖြန့်ဝေပေးပါ။
သူသိတရား နာကြားပေးပါ။
(မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ကြီး)

ဝပ္ပဒါနာလှူရှင်